

Når kvinder trækker SAVEN

Power. Der er energi i luften, når kvinder mødes med motorsav. Tag med til Tåsinge, hvor 11 kvinder giver den gas

TEKST: EMMA LIBNER • FOTO: NILS LUND

Christella Bamford, 53 år, kunstner

Mens jeg arbejder med motorsaven, visker jeg tavlen ren. Man tænker ikke rigtig. Det handler bare om at opleve, hvor jeg kan få formen hen. De kreative processer er ikke nye for mig, men det er det at arbejde med så maskulint og potent et værktøj som motorsaven. Når først saven skærer, er træet på en måde lidt ligesom smør. Og så begynder jeg i stedet at blive mere fokuseret på træets natur.

Helene Silkjær, 58 år, uddannelsesvejleder

Jeg er mest optaget af det med muskel-kraften og træet, men jeg er vildt begejstret for idéen med at kombinere naturen og teknikken og så sætte det ind i en kvindesammenhæng. Jeg er selv lavpraktisk anlagt. Men det er nemt at bevæge sig rundt i kursets univers. Også selvom der bliver snakket både shamaner, økologi, vegetarer og veganere.

Jette Andersen, 48 år, uddannet tømrer, ledig

Der er noget 'grrrr'-power over at arbejde med en motorsav. Træstubben er som et tomt lærred, der skal have ny form, nyt udtryk og en ny fortælling ved hjælp af motorsaven. Det synes jeg er et sejt, fedt og råt arbejde. Jeg ville aldrig vælge en arbejdsplads, hvor der kun var kvinder. Men der er noget tiltrækkende ved, at der ikke render nogen Mr. Fix It rundt.

I Valdemars Slots baghave på Tåsinge står 11 kvinder på en lang række. De er iført beskyttelsesbukser og tunge arbejdssko, har træspåner i håret og blikkene fæstnet på hver sin træstub foran sig. Bag visiret og høreværnene står de dybt fokuserede, uden at sige et ord, imens bittesmå stykker ahorn flyver omkring dem. Regndråberne trommer på den grønne, sydfynske oase, men lyden af 11 tændte motorsave er højere.

En time senere bryder en af kvinderne ud i en latter, der overdøver det knap fem kilo tunge, brummende værktøj.

»At tumle rundt med træstubben er halvdelen af oplevelsen,« griner 58-årige Helene Silkjær.

Hun slår visiret op og kaster et blik på det tunge stykke træ, hun har nedlagt på pallen foran sig. I græsset ved siden af ligger en rød sten på størrelse med en fersken. Den

har hun brugt som inspirationskilde til at skære sin skulptur.

»Jeg er meget optaget af, at træstubben skal blive så rund som muligt, men lige nu synes jeg mere, at den ligner en gravid kvinde. Det ændrer sig hele tiden,« smiler hun og samler saven op igen.

Sammen med sig selv. Vi er til motorsavskursus for kvinder på en lørdag i september. Oppe i en lade, et stykke væk fra den sødmefulde lugt af fugtigt træ, står billedhugger, møbeldesigner og kvinden bag

konceptet, Bente Hovendal. Hun startede kurset for kvinder tilbage i 2008, fordi hun ville lave om på vænnetænkningen om,

at motorsaven kun er et værktøj for mænd. Og fordi hun mener, at det kreative arbejde med saven kan noget helt specielt, når man kombinerer det med

Når først saven skærer, er træet på en måde lidt ligesom smør

Christella Bamford, kunstner

Christella Bamford (tv.) og Gitte-Annette Knudsen hjælper hinanden med at få liv i en motorsav

et liv i det fri. Sammen med sin hjælper og medkunstner, Susanne Ahrenkiel, har Bente Hovendal derfor skabt et frirum

Jeg er meget optaget af, at træstubben skal blive så rund som muligt, men lige nu synes jeg mere, at den ligner en gravid kvinde

Helene Silkjær, uddannelsesvejleder

her på Tåsinge, hvor kvinder i alle aldre kan komme og fordybe sig langt væk fra hverdagen. Oppe i laden er der installeret et toilet, men ellers foregår det meste på

naturens præmisser. Kvinderne bader i havet, spiser deres måltider under åben himmel ved bålet og kryber ind i deres tipier, når natten falder på. Når solen står op, går det løs med motorsavene.

»Det handler om at være sammen med sig selv. Hvornår har du egentlig tid til at være det i en travl hverdag? Vi er tit alt for optagede af vores arbejde og definerer os selv ud fra, hvad det er, vi laver. Her skelner vi mellem, hvad du laver, og hvem du er. Og vi fokuserer kun på den sidste af de to,« forklarer Bente Hovendal.

Hun har derfor ingen anelse om, hvilken arbejdsmæssig baggrund kvinderne på weekendens tredageskursus har, men kender kun deres navne, e-mail-adresser, tøj- og skostørrelser. Resten har ifølge Bente Hovendal ikke den store betydning - men hun ved, at kvinderne er vidt forskellige og kommer af forskellige årsager. Nogle vil arbejde med sig selv, mens andre

kommer udelukkende for at arbejde med motorsaven. Og der er plads til begge dele, pointerer hun.

Mere benzin på. Over Svendborgsund begynder solen så småt at strække sine lange, gyldne arme ned mellem skyerne, imens flere af kvinderne stimler sammen om et arbejdsbord på marken. Når motorsavene i ny og næ giver op, kommer de en tur herhen, hvor kvinderne selv sliber tænderne og fylder olie og benzin på, så savene igen kan arbejde. Et par hænder iført grå arbejdshandsker lægger en STIHL MS261 på bordet.

»Der er et eller andet galt,« sukker en lille, lyshåret kvinde ved navn Stinne Jepsen. For 10 minutter siden var det kæden, der hang dovent fra motorsaven, og nu er den så gal med olien.

»Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om det er min skyld. Det gør mig hidsig,« hvæser hun. Hun får øjenkontakt med Susanne Ahrenkiel og trækker på skuldrene.

»Den pumper da alt for meget olie ud!« udbryder Susanne.

»Den lugter også af olie,« siger Stinne.

Med en ny sav i hænderne trasker Stinne beslutsomt over mod sin plads, hvor træstubben så småt er ved at blive til en spiralformet skulptur. Hun stiller sig med let spredte ben og slår visiret ned. De grå handsker knuger savens

Træstubben bliver fotograferet undervejs og kommer med hjem i bagagerummet, hvis der er plads

håndtag, blikket er fokuseret. Et klik. Så regner det med spåner.

Og så i vandet. Ud af de 11 kvinder, der er tilmeldt kurset, har kun én enkelt haft en motorsav i hænderne før. Teknisk snilde er ikke et krav, og Bente Hovendal sørger hele tiden for at opfordre kvinderne til at slippe tankerne, når de arbejder. Hun kalder det en »proces« og en »forundringsrejse«, fordi man aldrig kan vide, hvad træet og saven kan finde på.

»At ændre vej og retning og stadig holde fokus er en af mange udfordringer på kurset - og i livet,« pointerer hun.

Savene slukker én efter én, indtil stilheden lægger sig over campen. Nede på stranden venter det kolde vand på at omfavne kvinderne efter en lang dags arbejde. Visir og arbejdstøj er taget af. Håret hænger løst. Den første begiver sig ud i det stille sund. Så én mere. Og én til. Indtil vandet skvulper rundt i strandkanten, hvor hunden Silke graver huller i sandet. Flere af kvinderne hviner og griner, jo længere de kommer ud. Så dykker de. ●

Efter en lang dags arbejde skal sved og træspåner vaskes af, og økodellerne, som kvinderne kalder deres ekstra centimeter om livet, luftes på stranden ved Svendborgsund